

A.L. Snijders

Op de fiets

Tachtig jaar geleden werd ik door mijn moeder in het Amsterdamse Beatrixpark in een kinderwagen rondgereden. Het park was in 1938 geopend, ik in 1937 geboren, mijn moeder was zesentwintig. Gisteren, 8 juli 2019, was ik er weer, niet in een kinderwagen, maar met een wandelstok. Ik herinnerde me niets, plantsoenen en vijvers zijn kneedbaar, straten liggen vast. Mijn geboortestraat, op steenworp afstand, is geen spat veranderd. Het is stil, maar de zon schijnt en de wind is matig. Ik ben oud en ga op een bankje bij een onbekende vijver zitten. Er zijn nog meer lege bankjes, maar de man die ik zonder vooroordeel een zwerver zou willen noemen, komt naast mij zitten. Hij stinkt, en praat met mij, ik antwoord hem, ik ben een sociaal-democratische humanist. Wat hij vertelt is niet de moeite waard, wat ik antwoord ook niet. Hij drinkt, hij heeft een fles witte port bij zich. Na een ferme slok biedt hij me de fles aan, ik weiger, er zijn grenzen aan fatsoen en mededogen. Even later komt er een jonge moeder aanfietsen, ze stopt op de houten brug, ze tilt haar dochtertje uit het zitje en zet haar op de zware, houten balken. De zwerver zegt dat ze het kind gaat verdrinken. Ik schrik niet van z'n woorden, maar ik verzet me wel. 'Waarom zeg je dat? Je bent een vuile smeerlap.' Hij blijft kalm, hij zegt dat hij de mensen kent, bovendien leest hij de kranten. Ik zeg dat kinderdoding door ouders wel eens voorkomt, maar dat het zeldzaam is. Hij haalt zijn schouders op en mompelt dat hij de mensen kent. Het komt niet meer goed tussen deze man en mij. We kijken hoe de moeder haar kind in leven laat en met haar praat over de reiger die ook op de brug is gaan zitten. Even later fietst ze weer door met haar kind. De zwerver vertrekt ook, ik ben weer alleen, met een vuil gevoel in mijn hoofd.